

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 maja 2023 r.
sprawy **B. S. (uprzednio D.)**
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt IV Ka 360/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla
Krakowa – Podgórze w Krakowie
z dnia 10 września 2019 r., sygn. akt II K 825/18/P,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.P., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100 złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

B. S. (wcześniej D.) została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 10 września 2019 r., sygn. akt II K 825/18/P:

1. na karę 3 lat pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt I , IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XIV, XV, XVIII, XIX, XX, XXI i XXII aktu oskarżenia, stanowiące każdorazowo występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - w odniesieniu do czynów I, XIV, XV i XVIII oraz występki z art. 286 § 1 k.k. - w odniesieniu do

czynów IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XIX, XX, XXI i XXII, stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.; na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzono jej przy tym grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;

2. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia, stanowiący występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.;

3. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia, stanowiący występki z art. 287 § 1 k.k.;

4. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt XI i XII aktu oskarżenia, stanowiące występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - w odniesieniu do czynu XI oraz z art. 278 § 1 k.k. - w odniesieniu do czynu XII, stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.;

5. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt XIII aktu oskarżenia, stanowiący występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny opisane w pkt XVI, XVII oraz XXIII - LXXX aktu oskarżenia, stanowiące każdorazowo występki z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - w odniesieniu do czynów XVI, XVII, XXIII, XXIV, XXVI, XXVII, XXIX, XXXII, XXXIII, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XLI, LXII, XLIII, XLVI, XLVII, XLVIII, XLIX, L, LIV, LVI, LVII i LVIII oraz występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - w odniesieniu do czynów XXV, XXVIII, XXX, XXXI, XXXIV, XXXV, XXXIX, XL, XLIV, XLV, LI, LII, LIII, LV, LIX, LX, LXI, LXII, LXIII, LXIV, LXV, LXVI, LXVII, LXVIII, LXIX, LXX, LXXI, LXXII, LXXIII, LXXIV, LXXV, LXXVI, LXXVII, LXXVIII, LXXIX i LXXX, stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.; na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzono jej przy

tym grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 zł;

7. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt LXXXI aktu oskarżenia, stanowiący występki z art. 270 § 3 k.k.

Na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., w miejsce wymierzonych oskarżonej jednostkowych kar pozbawienia wolności za przestępstwa i ciągu przestępstw oraz jednostkowych kar grzywny, Sąd wymierzył karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 600 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: K.G. kwoty 2.000 euro oraz kwoty 97.751,91 zł, M.G. kwoty 1.200 euro, D.T. kwoty 10.308,76 zł, M.K. kwoty 100.000 zł, M.R. kwoty 7.000 zł, M.T. kwoty 75.608,43 zł, F. Sp. z o.o. kwoty 1.500 zł, C. Sp. z o.o. kwoty 1.500 zł, N. sp. z o.o. kwoty 1.200 zł, I. Sp. z o.o. kwoty 800 zł, V. Sp. z o.o. kwoty 1.500 zł, K. Sp. z o.o. kwoty 2.870 zł, F. kwoty 3.000 zł, A. Sp. z o.o. SKA (visset) kwoty 1.000 zł, E. Sp. z o.o. kwoty 375 zł, R. Sp. z o.o. kwoty 1.000 zł, C.1 Sp. z o.o. kwoty 2.500 zł, Z. Sp. z o.o. kwoty 14.500 zł, W. Sp. z o.o. kwoty 7.000 zł, I.1 Sp. z o.o. kwoty 12.500 zł, S. Sp. z o.o. kwoty 1.000 zł, P. z o.o. kwoty 1.500 zł, S.1 Sp. z o.o. kwoty 2.000 zł, C.2 Sp. z o.o. kwoty 900 zł.

Sąd Okręgowy w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżoną i jej obrońcę, wyrokiem z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt IV Ka 360/22:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenia o karach łącznych zawarte w punkcie X;
 2. w punkcie I:
 1. w opisie przypisanego tam oskarżonej czynu, a zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia, w miejsce kwoty: „66900 złotych” wprowadził kwotę: „40.000 złotych”;

2. w opisie przypisanego tam oskarżonej czynu, a zarzucanego jej w punkcie XIV aktu oskarżenia jako datę końcową jego popełnienia wskazał dzień 23 marca 2017 roku;

3. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżoną od zarzutu popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach XVIII, XIX, XX, XXI, XXII aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu za obie instancje w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

4. za przypisany oskarżonej B.S. w punkcie 1 ciąg pozostałych przestępstw na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. w punkcie II obniżył wymierzoną oskarżonej karę grzywny do 250 stawek dziennych w kwocie 10 zł każda;

6. w punkcie VI, w opisie przypisanego tam oskarżonej czynu, a zarzucanego jej w punkcie XIII aktu oskarżenia, stwierdzenie: „w kwocie 83000zł” zastąpił określeniem: „w kwocie 16.000 zł”;

7. w punkcie XI:

1. uchylił nałożony na oskarżoną obowiązek naprawienia M.R. szkody w kwocie 7000 zł;

2. uchylił nałożony na oskarżoną obowiązek naprawienia M.T. szkody w kwocie 75.608,43;

3. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

4. na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce:

1. jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych w punkcie 1.2. lit d) niniejszego wyroku oraz w punktach III, IV, V, VI, VII, IX zaskarżonego wyroku wymierzył oskarżonej karą łączną 5 lat pozbawienia wolności;

2. jednostkowych kar grzywny, wymierzonych w punkcie 1.3 niniejszego wyroku oraz w punkcie VIII zaskarżonego wyroku wymierzył oskarżonej karę łączną 500 stawek dziennych grzywny, w wysokości 10 zł każda.

Obrońca B. S. wniósł kasację od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.,
2. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k.,
3. „rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art.433 § 2 k.p.k., polegające na niepełnym rozważeniu zarzutu apelacji oskarżonej dotyczącej obrazu art. 7 k.p.k. tj. poprzez nieuwzględnienie istnienia podstaw dowodowych przypisania oskarżonej czynów zarzucanych jej w punktach XVI i XVII aktu oskarżenia, tj. czynów na szkodę M.K. oraz w punktach od XXIII do LIII aktu oskarżenia tj. czynów na szkodę K.G.”

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie warto poczynić uwagę, że obrońca niesłusznie zaskarżył całość wyroku Sądu II instancji, w tym rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżoną od zarzutu popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach XVIII - XXII aktu oskarżenia. Zaskarżenie całości wyroku Sądu odwoławczego nie było w interesie skazanej,

dlatego należało inaczej sformułować zakres jego zaskarżenia, uwzględniając przysługujący jej gravamen.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, w sprawie nie występują bezwzględne przyczyny odwoławcze. Nie jest uprawnione wyrażone przez niego przekonanie, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności, w związku z czym sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Ta wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu nominacyjnego prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności. Nie może być tu zatem mowy o jakimkolwiek automatyzmie, lecz wymagana jest wnikliwa analiza osoby sędziego w kontekście procesu nominacyjnego oraz jego postawy w toku postępowania.

Ponieważ zarzut naruszenia w postępowaniu przed Sądem Okręgowym art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie został poparty przez obrońcę żadną dodatkową argumentacją (skarżący nie wymienił nawet personaliów orzekającej w sprawie sędzi), wskazującą na związek wadliwości jej nominacji na stanowisko sędziego sądu okręgowego z ograniczeniem prawa oskarżonej do bezstronnego, niezależnego i niezawisłego sądu, zarzut ten nie może zostać uwzględniony.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł również podstaw do uwzględnienia zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. O wewnętrznej sprzeczności orzeczenia można mówić wtedy, gdy w treści orzeczenia co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać, ponieważ powodują przeciwstawne konsekwencje prawne tak, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2022 r., V KK 292/22). Nie sposób uznać za przejaw takiej sprzeczności oczywistej omyłki pisarskiej w sygnaturze akt sprawy, na skutek której mylnie oznaczono ją symbolem w wyroku „IV Ka 360/22” zamiast „IV Ka 360/20”. Tego rodzaju błąd ma charakter techniczny,

w żaden sposób nie ogranicza możliwości wykonania wyroku i podlega sprostowaniu w trybie art. 105 § 1 k.p.k.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut naruszenia prawa procesowego. Zarzut ten został niepoprawnie zredagowany, w związku z czym, przed jego rozpoznaniem, konieczne było ustalenie jego właściwej treści, stosownie do kierunku zaskarżenia wyroku. Przyjęto więc, że skarżący zarzuca, iż na skutek niedostatecznego rozważenia zarzutu apelacji oskarżonej, dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k., Sąd odwoławczy nie dostrzegł braku podstaw do przypisania B. S. sprawstwa przestępstw opisanych w pkt XVI i XVII oraz XXIII-LIII aktu oskarżenia. Z oceną tą nie sposób się zgodzić. Sąd Okręgowy wnikliwie rozpoznał apelację oskarżonej, mimo pewnych niedostatków tego pisma, wynikających z nieużywania przez nią prawniczego języka, braku precyzji czy ogólnikowości zarzutów. Na tej podstawie dokonał kontroli, a w dalszej kolejności zmiany wyroku Sądu I instancji na korzyść B.S., uniewinniając ją od 5 czynów - opisanych w pkt. XVIII - XXII aktu oskarżenia. Nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia apelacji w pozostałej części, uznając, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił podstawy do skazania oskarżonej za zarzucone jej czyny. Ocena ta, dokonana po przeprowadzeniu w prawidłowy sposób rewizji wyroku Sądu I instancji, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i, jako dotycząca sfery ustaleń faktycznych, nie może być skutecznie podważana w kasacji.

Kasacja, wniesiona w niniejszej sprawie, została oparta na zarzutach cechujących się oczywistą bezzasadnością. Z tego względu zasadne było jej oddalenie i obciążenie skazanej, na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania kasacyjnego. Wysokość wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie na rzecz skazanej kasacji, przyznanego obrońcy z urzędu, ustalono stosownie do treści § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłatnej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18t. j.).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy zważył jak na wstępie.

[as]

[A.K-G]